

Ο Λυτρωτής από την παραλυμένη ζωή της αμαρτίας

/ [Πεμπτουσία](#)

Δραματική ήταν η ζωή του σημερινού παραλύτου της προβατικής κολυμβήθρας, που κατά την εβραϊκή διάλεκτο ονομάζετο Βηθεσδά. Για τριάντα οκτώ ολόκληρα χρόνια ευρίσκετο σε κατάσταση παραλυσίας και εγκατάλειψης. Μόνος, ανάμεσα σε τόσο πλήθος ασθενών και συμπατριωτών, περίμενε υπομονετικά την εξ ουρανού κίνηση των υδάτων της κολυμβήθρας, που θεράπευε θαυματουργικά μια φορά τον χρόνο τον πρώτο ασθενή που θα έπεφτε μέσα. Μέσα σ' αυτό το περιβάλλον πραγματοποιεί ο Κύριος την συνάντησή Του με τον παράλυτο. Συναντάται ο Θεός με το πλάσμα Του· ο Θεάνθρωπος με τον άνθρωπο.

Με φιλότιμο πνεύμα ο Κύριος πλησιάζει τον παράλυτο και τον ερωτά: "Θέλεις υγιής γενέσθαι"; Ο Κύριος με πολλή διακριτικότητα και λεπτότητα ερωτά, προκειμένου να θεραπεύσει· με αγάπη αναζητά, για να σώσει.

Ο παράλυτος περίμενε υπομονετικά τριάντα οκτώ ολόκληρα χρόνια και οι ελπίδες του δεν κάμφθηκαν, δεν ολιγοπίστησε, δεν υποχώρησε. Περίμενε, παρ' όλο που όλοι οι δικοί του τον εγκατέλειψαν. Όλοι γύρισαν στα σπίτια τους, στις δουλειές τους, στις οικογένειές τους, γιατί έβλεπαν, ότι τίποτε δεν γινόταν. Μάταια προσπαθούσαν να ρίξουν τον συγγενή τους μέσα στην κολυμβήθρα. Άλλοι πιο γρήγοροι προλάμβαναν, και εκείνος έμενε αθεράπευτος. Η πίστη και οι ελπίδες τους απόκαμαν και εγκαταλείπουν τον άνθρωπό τους. Ο ίδιος ο παραλυτικός εκφράζει αυτό το παράπονο στον Κύριο λέγοντας, *“Κύριε, άνθρωπον ουκ έχω”*.

Κύριε, άνθρωπο δεν έχω! Δεν έχω κανένα συγγενή! Δεν έχω κανένα φίλο! Δεν έχω κάποιο συνάνθρωπο, που να θέλει να μένει μαζί μου! Παρέμεινα μόνος, μέσα στη μοναξιά της αρρώστιας και του πόνου μου, και κανείς δεν βρίσκεται να μου δώσει ένα χέρι βοήθειας!

Κάθε μέρα οι πέντε στοές της προβατικής κολυμβήθρας Βηθεσδά γέμιζαν από πολυάριθμο κόσμο και ασθενείς, και παρ' όλο αυτά κανείς δεν βρισκόταν να συμμερισθεί τον πόνο του παραλυτικού. Όπως και σήμερα, εκατομμύρια άνθρωποι

πάσχουν από φοβερές ασθένειες, είτε σωματικές, είτε νοητικές, είτε πνευματικές, και όλοι με μια φωνή φωνάζουν: *“Κύριε, άνθρωπον ουκ έχωμεν!”* Ασθένειες, που θερίζουν κυριολεκτικά τον άνθρωπο και τον παραδίδουν στην αθυμία και την θλίψη, την απομόνωση και την μοναξιά, και οι άνθρωποι με παράπονο υψώνουν την φωνή τους λέγοντας: *“Κύριε, άνθρωπον ουκ έχωμεν!”*

Η θλίψη και ο πόνος είναι συνυφασμένα με τον άνθρωπο. Ο πλούτος και τα υλικά αγαθά δεν εμποδίζουν την είσοδο της θλίψης και του πόνου στη ζωή μας. Τις εισάγουν οι αδιαθεσίες και οι ασθένειες των συγγενών και προσφιλών μας προσώπων. Τις εισάγουν οι αχαριστίες των φίλων και οι θάνατοι των συγγενών μας. Τις εισάγουν οι διαβολές και τα συκοφαντικά λόγια. Τις εισάγουν οι καχυποψίες και οι παρεξηγήσεις. Τις εισάγουν οι υπηρεσίες που δεν εκτιμήθηκαν, οι ικανότητες που καταφρονήθηκαν, τα αισθήματα που αποκρούστηκαν και οι πόθοι που δεν ικανοποιήθηκαν.

Η θλίψη και ο πόνος στέκονται έξω από την ανθρώπινη ζωή και κρούουν την θύρα όλων των ανθρώπων. Δεν γνωρίζουν πρόσωπα ή κοινωνικές καταστάσεις και θέσεις. Δεν κάμνουν διακρίσεις μεταξύ πτωχών και πλουσίων, μορφωμένων και αγραμμάτων.

Ο παράλυτος της σημερινής ευαγγελικής περικοπής είχε θέσει σαν πρόγραμμα της ζωής του την παραλυμένη ζωή της αμαρτίας. Ο Κύριος, δεν αρκείται στο να του δώσει την υγεία του. Οι αμαρτίες του παραλύτου τον είχαν καταστρέψει. Θα άξιζε να γίνει καλά, αλλά με μία προϋπόθεση, να μην αμαρτάνει πλέον.

Η αμαρτία και η άσωτη ζωή είναι πρόξενοι μυρίων κακών στον άνθρωπο. Οι υλικές, ηθικές και οικογενειακές μας δυστυχίες προήλθαν εξ αιτίας της δικής μας θέλησης. Τις προκαλέσαμε με τις δικές μας ανόητες και αμαρτωλές πράξεις. Γι' αυτό ο Κύριος συνιστά στον παραλυτικό, *“ίδε υγιής γέγονας· μηκέτι αμάρτανε, ίνα μη χείρον σοι τι γένηται”*, δηλαδή, τώρα έγινες καλά· πρόσεξε στο εξής να μη ακολουθείς μια αμαρτωλή ζωή, για να μη σου συμβούν χειρότερα.

Δυστυχώς όμως, ενώ γνωρίζομε όλοι, ότι η σύσταση αυτή είναι τόσο λογική, τόσο ανθρώπινη, την αθετούμε. Αφήνομε τον εγωϊσμό μας να κυριαρχήσει επάνω στο λογικό. Κινδυνεύομε από τις άτακτες διασκεδάσεις, από το παράλογο μεθύσι, από το παρανοϊκό κάπνισμα, από τις ανώφελες αγρυπνίες της χαρτοπαιξίας, από τις άνομες σαρκικές απολαύσεις, από τις ολέθριες συναναστροφές, από τις απάνθρωπες εκτρώσεις, από τα θανατηφόρα ναρκωτικά.

Πόσες φορές, ενώ υποσχεθήκαμε, ότι δεν θα ξαναμαρτήσουμε, ξαναβρεθήκαμε μέσα στα θανατηφόρα πλοκάμια της αμαρτίας; Πόσες φορές, ενώ θελήσαμε να

αντισταθούμε στις αμαρτωλές μας ορέξεις, παραδοθήκαμε από της πρώτης κιόλας στιγμής στα πάθη της σάρκας; Πόσες φορές αισθανθήκαμε ισχυροί, αλλά αποδειχθήκαμε αδύνατοι;

Όπου η ψυχή δεν φρόντισε να επισκιάζεται από τη Χάρη του Χριστού, νικάτε από την αμαρτία, η οποία σέρνει και εξευτελίζει τον άνθρωπο. Γι' αυτό πολύ χαρακτηριστικά αναφωνεί ο Προφητάναξ Δαβίδ, *“Εάν μη Κύριος οικοδομήσει πόλιν, μάτην εκοπίασαν οι οικοδομούντες. Εάν μη Κύριος φυλάξει πόλιν, εις μάτην ηγρύπνησαν οι φυλάσσοντες φυλακάς νυκτός”*.

Λειτουργεί μια θέληση χωρίς ηθική δύναμη. Έτσι ο άνθρωπος, που είναι αιχμάλωτος στην αμαρτία, παρομοιάζεται με ακυβέρνητο πλοίο, που δεν έχει ούτε πηδάλιο, ούτε πυξίδα και ούτε άγκυρα. Μιά τέτοια κατάσταση καθιστά τον άνθρωπο παράλυτο πνευματικά και σωματικά. Στο τέλος, τον οδηγεί σ' αυτό τον θάνατο. Και σ' αυτό ακριβώς το σημείο, ο Μέγας των Εθνών Απόστολος Παύλος διακηρύσσει λέγοντας, *“Τα γαρ οψώνεια της αμαρτίας θάνατος”* (Ρωμ 6:23). *“Ταλαίπωρος εγώ άνθρωπος’ τις με ρύσεται εκ του σώματος του θανάτου τούτου;”* και απαντά: *“διά Ιησού Χριστού του Κυρίου ημών”* (Ρωμ. 7:24-25), διότι *“το δε χάρισμα του Θεού ζωή αιώνιος”* (Ρωμ. 6:23).

Και πράγματι, αγαπητοί μου εν Χριστώ αδελφοί, η αμαρτία νικάτε μόνο με την Χάρη του Θεού. Ο ίδιος ο Κύριος μας το διαβεβαίωσε λέγοντας, *“ότι χωρίς εμού ου δύνασθε ποιείν ουδέν”* (Ιωάν. 15:5).

Ο άγιος Απόστολος Παύλος διακήρυξε λέγοντας: *“Συνίστησι δε την εαυτού αγάπην εις ημάς ο Θεός, ότι έτι αμαρτωλών όντων ημών Χριστός υπέρ υμών έπαθε”* (Ρωμ. 5:8), γιά να μας χαρίσει το χάρισμα της υιοθεσίας (Γαλ. 4:5) και να καταξιωθούμε να γίνουμε *“κληρονόμοι μεν Θεού, συγκληρονόμοι δε Ιησού Χριστού”* (Ρωμ 8:17).

Ας αγωνισθούμε, λοιπόν, να αποτινάξουμε από πάνω μας την παραλυσία της αμαρτωλής ζωής, της θρησκευτικής αδιαφορίας και της πνευματικής νέκρωσης. Με τη Χάρη του Αναστάντος Σωτήρος μας Ιησού Χριστού, να αξιωθούμε της θεραπείας της ψυχής και του σώματος μας, της προσωπικότητάς μας, και γενικά της όλης ύπαρξής μας, διότι αυτό αποτελεί την δοξολογία του Αγίου Θεού.